

Sygn. akt: III U 151/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2014 r. w O.

sprawy z odwołania W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 31 stycznia 2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. N. prawo do emerytury od 25 lutego 2014r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 151/14

UZASADNIENIE

W. N. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31.01.2014r. znak (...), którą tą decyzją Zakład odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Odwołujący nie zgadzał się ze stanowiskiem ZUS i uważał, że organ rentowy nieprawidłowo nie doliczył mu wszystkich okresów pracy wykonywanych w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Argumentem przemawiającym za odmową przyznania odwołującemu prawa do emerytury było niespełnianie przez ubezpieczonego wszystkich wymaganych prawem warunków, gdyż na dzień 1.01.1999r. nie zgromadził on 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie W. N. jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Odwołujący w dniu 29.01.2014r. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Decyzją z dnia 31.01.2014r. ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury ze względu na brak 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień 1.01.2013r. w zw. z §4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze świadczenie emerytalne przysługuje ubezpieczonemu, urodzonemu po dniu 31.12.1948r. który łącznie spełnił następujące warunki:

1. Osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
2. nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na dochody budżetu państwa,
3. w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1.01.1999r.) udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn w tym co najmniej 15 lat okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Odwołujący urodził się w dniu (...)wiek emerytalny wynoszący 60 lat uzyskał więc w (...)roku.

Na dzień wydania decyzji przez ZUS ubezpieczony nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że ubezpieczony na dzień 1.01.1999r. zgromadził łącznie 26 lat 1 miesiąc i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 25 lat 8 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że odwołujący udowodnił okres 14 lat i 23 dni okresów pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie uwzględnił pracy ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w okresie od 1.12.1988r. do 30.11.1993r. gdyż brak było odpowiedniego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Kwestią sporną, od której zależne było rozstrzygnięcie zasadności odwołania ubezpieczonego było ustalenie czy sporny i nieuznany okres pracy w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) należy uznać za pracę w szczególnych warunkach wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przed Sądem ubezpieczeń możliwe jest wykazywanie okoliczności, od których zależy nabycie uprawnień o emerytury wszelkimi dowodami (wyrok SN z dnia 06.09.1995r., II URN 23/95, OSNP 1996/5/77, wyrok SN z dnia 02.02.1996r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Na okoliczność pracy odwołującego się w spornych okresach Sąd przesłuchał świadków: H. Z., K. T. i D. P., a także dopuścił dowód z akt osobowych z okresów pracy w (...) i przesłuchania odwołującego w charakterze strony.

Świadek **H. Z.** zeznał, że wraz z odwołującym pracował w K.w P.. Świadek rozpoczął swoją pracę w K.w 1983r. następnie od 1.01.1987r. do 31.12.1996r. pracował w "P." jako zbrojarz, spawacz i brygadzysta. Według zeznań świadka odwołujący pracował jako spawacz, ale robił też prace zbrojarskie. Odwołujący pracował na zbrojeniu elementów do

produkcji ścian i nie wykonywał innych czynności poza spawalniczymi i zbrojarskimi. Świadek potwierdził, że z chwilą przekształcenia firmy z K. na P. nic się nie zmieniło, pracownicy pozostali na tych samych stanowiskach.

Świadek **K. T.** również pracował wraz z odwołującym w P. od 1987 roku do 1998r. jako majster zbrojarski, co dodatkowo potwierdził okazanym świadectwem pracy z tego okresu. Według zeznań świadka odwołujący pracował do 1994 roku jako zbrojarz-spawacz i wykonywał prace związane z zbrojeniem i spawaniem - świadek był jego przełożonym. K. T. dodał, że zakład (...) powstał na bazie K. Budowlanego i zajmował się działalnością budowlaną, pracownicy zajmowali się produkcją płyt montażowych do bloków. W związku z przekształceniami firmy poszczególni pracownicy byli przejmowani jednak dalej wykonywali te same czynności.

Świadek **D. P.** zeznał, że pracował z odwołującym w P., zakład ten powstał z K. zmieniały się jego nazwy a ostatecznie pozostało P.. Świadek pracował ok. 20 lat w tym zakładzie na jednym stanowisku jako zbrojarz i spawacz, jedynie nazwy stanowisk się zmieniały nic poza tym. Według świadka odwołujący pracował jako zbrojarz w pełnym wymiarze czasu pracy i było to stanowisko zgodne z profilem firmy tzn. produkcja elementów do budowy domów.

Zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami odwołującego złożonymi w charakterze strony. W. N. zeznał, że w zakładzie pracy P. wykonywał takie same czynności jak w poprzednich zakładach i były to tylko prace zbrojarskie i spawalnicze w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz odwołującego. Świadców pracowali wraz z odwołującym i posiadają doskonałą wiedzę na temat czynności jakie wykonywał w spornym okresie K.. Świadców nie tylko pracowali w tym samym zakładzie co ubezpieczony, ale w tej samej ekipie zbrojarzy a ponadto świadek K. T. był przełożonym W. N..

Zdaniem Sądu w/w dowody osobowe w postaci zeznań świadków oraz odwołującego się w całości zasługują na wiarę, gdyż są one spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają oraz korelują z dokumentacją zawartą w aktach osobowych odwołującego, z której wynika, że był on zatrudniony w spornych okresach jako zbrojarz oraz otrzymywał premię za pracę w szkodliwych warunkach.

Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że okresy pracy odwołującego bezpośrednio przed spornym okresem w K. Budowlanym przemianowanym następnie na Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w O. na stanowisku zbrojarza nie były kwestionowane przez ZUS jako praca w szczególnych warunkach, a świadkowie zgodnie potwierdzili, że wraz ze zmianą nazw przedsiębiorstwa nie zmieniał się charakter pracy pracowników.

Sąd mając na względzie zgromadzony materiał dowodowy uznał, że N. W. w spornym okresie od 1.12.1988r. do 30.11.1993r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) na stanowisku zbrojarza i z tego tytułu zaliczył mu okres 5 lat jako pracy w warunkach szczególnych zgodnie z **działem V pkt 4 wykazu A** stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W związku z powyższym Sąd ustalił, że W. N. na dzień 1.01.1999r. zgromadził staż pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 19 lat 23 dni.

Na dzień wydania decyzji tj. 31.01.2014r. W. N. nie osiągnął emerytalnego wieku wynoszącego 60 lat. Ubezpieczony dopiero w dniu 25 lutego 2014 roku osiągnął wymagany wiek emerytalny. Sąd miał jednak na uwadze, że zgodnie z przyjętym orzecznictwem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.03.1998r. II UKN 555/97 oraz wyrok z dnia 2.08.2007r. III UK 25/07) naczelną zasadą jest ocenianie legalności decyzji według stanu jej wydania to jednak w uzasadnionych sytuacjach jeżeli przesłanki nabycia prawa do emerytury spełnią się na etapie postępowania odwoławczego możliwe jest zastosowanie dyspozycji art. 316§1 k.p.c. i orzekanie według stanu na dzień wydania wyroku. Odwołujący bez wątpliwości na etapie postępowania przed Sądem osiągnął wymagany wiek 60 lat, okoliczność ta nie budzi żadnych wątpliwości Sądu i w związku z powyższym Sąd uznał, że na dzień 25.02.2014r. odwołujący spełnia wszystkie wymogi nabycia prawa do emerytury.

W związku z powyższym Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. N. prawo do emerytury począwszy od dnia 25.02.2014r. tj. od dnia spełnienia przesłanek do jej nabycia.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Dopiero bowiem przeprowadzenie szerszego postępowania dowodowego przed Sądem umożliwiło stwierdzenie, że w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach. Zgromadzony na etapie postępowania przed organem rentowym materiał dowodowy przedstawiony przez odwołującego nie pozwalał na uznanie spornych okresów pracy ubezpieczonego jako pracy w warunkach szczególnych i z tych względów Sąd uznał, że nie można obarczyć organu rentowego odpowiedzialnością za nieprzyznanie prawa do emerytury W. N. na etapie postępowania przed tym organem.

Z tych względów Sąd postanowił jak w punkcie 2 wyroku.